

11.244/155

ASZLÁNYI KÁROLY



A kettévált milliomos



OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A KETTÉVÁLT MILLIOMOS

REGÉNY

IRTA

ASZLÁNYI KÁROLY

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVALLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A füdelet Haiman-Kner György készítette.

Fotó: Aszlányi Károly.

11.244 / 155

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

B 709 / 2007

LELTÁRI SZÁM

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén
küldünk vissza.

A dollármilliomos Londonban.

1.

En, a *Croydon Globe* munkatársa, az itt következő feljegyzéseimmal, amelyeket rendelkezésükre bocsájtok, — bizonyítom, hogy a világnak, beleértve az Egyesült Államokat is, nem volt, nincs és nem is lesz zseniálisabb csirkefogója, mint Garry Klimb, a színész.

Meg kell mondanom előre, azt is, hogy a bűntető igazságszolgáltatás keze eddig még nem sujtott le Garry Klimbre, aminek egyszerű oka az, hogy negyven detektívnek nincs annyi ötlete, mint Garrynak, ha úgy érzi, hogy szorúl a hurok.

Gasztetteket, a szó külvárosi értelmében, sohasem követett el. Színész volt, emlékezem rá, hogy a croydoni kabaréban remekül utánozta hírneves kollégáit.

Tökéletesen át tudott alakulni. Rendelkezéseire állott az amerikai filmipar maszkírozó művésze és egy arc, amely forgatható, nyomható, mozgatható volt, mint a gumi. Azonkívül az a

fenomenális képesség, amellyel emberek hangját tudta utánózni, amellyel apró, jellemző gesztusaikat megjegyezte és a kellő pillanatban reprodukálni tudta.

Amikor Awk, a híres vasiparkirály, USA egyik fejedelme Londonba ért, Garry Klimb gondolkodni kezdett. (Legalábbis a valószínűség emellett szól.)

A milliárdos két titkárával utazott csak, tehát inkognitóban. Sokan várták London alvilágából; egyesek ki akarták rabolni, mások hamis régiségeket szándékoztak rásózni, voltak, akik egyetlen pillanatra szerették volna az aláírását látni, hogy aztán soha többé el ne felejtse.

Garry sokkal többet akart, de sokkal egyszerűbben.

— Awk százezer fontot akar elkölteni Angliában — gondolta Garry — és ezt a százezret én fogom elkölteni helyette.

2.

Awk középmagas, testes ember volt. Arca száraz lepényhez hasonlított, amelyen az orr egy vastag mazsola volt. Szemei villámlóan sötétek és merészek. Nyakán két vízszintes, párhuzamos ránc. Beszéd közben a balszemét behúnyta és a jobbkezevel lyukakat szúrt a levegőbe. Ez volt Awk.

És Garry?

Garry, amikor szeptember hetedikén délután

négykor egy Whitechapel feletti téren taxiba szállt, pontosan ugyanez volt: középmagas, testes ember, arca száraz lepényhez hasonlított, amelyen az orr egy vastag mazsola volt. Ekkor már alapos tanulmányokat végzett az Empire Hotelban, ahol Awk megszállt.

— Hajtson — mondta balszemét behúnyva a sofőrnek — hajtson az Empire-Hotel előtti sarokig! — és jobbkezevel hatalmas lyukat szúrt a levegőbe.

3.

Awk a lakosztály végében, a dolgozószoba közepén állt és unatkozott. Jobbkezevel addig hadonászott maga körül, amíg valóságos sajttá tette a levegőt.

— Mi a fenének jöttem Európába, mi?! — kérdezte Mr. Meredith-től, aki a második titkár kínos szerepét töltötte be mellette.

— Sir, — mondta a titkár bátortalanul, — az Egyiptomi Régiségek boltjában...

— Semmi! — kiáltott a milliárdos — nem érdekel! Miféle rongy lóg ott a patak felett?! Mi?! —

— Az nem patak, Sir — mondta Meredith úr — az a Thames folyó. A felhő kívül áll a hatáskörünkön. A régiségbolt...

— Nem érdekel, hallja, mi?! Ma egyedül sétálok, na. Mondja meg Winboenak, hogy senki sem kell nekem máma. He?! —

Lerohant a hallba. Únta az egész európai semmittevést, amit az orvosai rendeltek neki.

A hallban a portás egy fiatal lányt tolt elé.
— Csak mondja el, Miss Lombard, ne féljen.
Miss Lombard édes, ibolyaszerű kislány volt,
azonkívül perfekt gépíró.

— Hallottam, Sir, hogy gépírónt keres...

— Nem kell, na! — kiáltotta Awk és kirohant
az utcára. Itt a soffőr ugrott eléje:

— Parancs, Sir.

— Minek, mi? — förmedt rá Awk, — gyalog
megyek, na, mi.

Hatalmas lyukat szúrt a levegőbe és elrobo-
gott a Downing Street irányában. A soffőr me-
lankólikusan nézett utána.

— Hát ez se kerül elő estig — gondolta.

Ugyanekkor kilépett a forgóajtón Miss Lom-
bard, sírva. A soffőr résztvevően kérdezte:

— Na, nem sikerült?!

— Nem.

A leány öreg édesanyját tartotta el és nagyon
szerette volna megkapni ezt az állást. Dehát,
nem sikerült.

Azonban Awk zömök alakja máris feltűnt a
Downing Street felől. A soffőr tévedett.

— Előfordul, hogy meggondolja magát, —
jegyezte meg a soffőr rezignáltan és vigyázz-
állásba merevedett.

— Parancs, Sir.

— Mit, parancs?! — morgott Awk. A megszo-
kott morgása volt ez, az ismert Awk-morgás,
amely a Wall-Streeten bész jelentett, egészen-
ciák bukását a tőzsde környékén, — pedig aki

morogta, az most már nem Awk volt, hanem Garry Klimb, a színész.

Nagyszerű volt. A soffőr megette volna a fejét, élete végéig bármikor, hogy a gazdájával beszél.

— Mit bög?! — kérdezte az ál-Awk Miss Lombardtól.

— Mert el tetszett utasítani az előbb. Pedig én...

— Nem utasítottam el, mit! — kiáltott Garry — csak mondtam. Fel van véve, Jöjjön velem.

A leány boldogan ment fel.

— Hello, Meredith! — kiáltotta odafent — hol van Winboe?

— Aszik, Sir. Most én vagyok inspekciós.

Garry Klimb nem érzett meglepetést Meredith láttán. Alaposan tanulmányozta a terepet, megelőzőleg. Ismerte a két titkárt, rigolyáikat, amelyeket már Awktól tanultak el, — megtanulta a lakosztály elhelyezését, Awk aláírását és mindazt, amit londoni tartózkodásuk alatt meg lehetett látni és el lehetett lesni mindennapos életükből.

Éppen ez volt a megtévesztően nagyszerű a milliomos „visszatértében“. Ez az ál-Awk épolyan otthonosan mozgott, mint az igazi, — sőt, otthonosabban, mert ő súlyt fektetett erre, míg Awk maga, természetesen, nem.

— Meggondoltam magam. Hova menjünk, mégis?!

— Én ismételten merném ajánlani a Régiségek Boltját...

— Jó, jó, he? Nem bánom. Gyerünk most, mi?!

Beleszúrt a levegőbe. A lány a háta mögött kuporgott.

— Ez a leány fel van véve. Írja alá és fizessen ki neki három hónapot.

— All right, Sir.

Az ibolyaszemek könnyesen és hálával tele néztek rá. „Awk“ behúnyta a félszemét. Tetszett neki a dolog.

— Csak aztán szorgalmasan dolgozzon, mi?! Egészen estig, amikor visszajövök.

Meredith kíséretében lement és beült az autóba. Meredith tíz éve volt Awk titkára, — személyi titkára még hozzá! — de mérget vett volna rá, hogy Awk ül mellette a Packardban. Pedig nem Awk ült.

4.

A Régiségek boltjában Garry Klimb becsomagtoltott egy I. Psammetich-korából származó Anubist, kilencezer font értékben, mert az tetszett neki. Meredith kifizette és eltette a táskájába.

— Maga most menjen haza, he! — mondta Garry, — én tovább sétálok. Majd este ott leszek a Hotelban, mi?!

Megbökte a levegőt és besétált a Hyde-Parkba. Meredith, a szobrocska és a soffőr hazatértek az Empire-Hotelba. Garry Klimb ugyanis nem akart nyereszkedni az első napon, — csak pró-

bát tett. A próba fényesen sikerült. Garry katonatiszt volt a háborúban, azután színész lett, most pedig szélhámos, — de úgy találta, hogy Awknak nem fog megártani egy kis érvágás, viszont egyenesen felemelő érzés, hogy Miss Lombarddal jól tehetett.

Fel-alá sétált a platánok alatt és terveket szőtt másnapra. Az Anubis-szobor nagyon tetszett neki és bízott benne, hogy végeredményben az övé lesz.

3.

Awk tényleg estére tért haza. Ezúttal azonban a valódi Awk volt.

Felment a lépcsőkön. Már Winboe volt szolgálatban. Winboe egy kotnyeles fiatalember, aki távoli rokona Awknak. Miss Lombard ott gépelt a sarokban, lelkes szorgalommal.

— Hé! — horkant fel Awk — mit keres magadtal, hölgy?! Magának én azt mondtam: nem.

— Igen, — mosolygott a leány, — de aztán ezt mondta: igen.

— Kicsoda, mi?! — Én?! —

— Bocsánat, Sir — szólt közbe Winboe, — Meredith, mielőtt elment, említette, hogy ön megszajlott a leánnyal és aláírta a szerződést.

— Én?! — ordított Awk, — hol van, amit aláírtam?!

Winboe előkereste.

— Az aláírás az öné.

Awk elismerte. Maga is elhitte volna az alá-

írásról, hogy az övé. De, véletlenül, *tudta*, hogy ezt a szerződést *nem írta* alá.

— Dehát én nem is jöttem vissza!

— De visszajött — felelte a titkár — és Meredith elment a Régiségboltba.

— A fene egye meg azt a régiségboltot! — dühöngött Awk, — nem mentem oda!

— De igen! — erősködött Winboe, — Meredith az ön utasítására vásárolt is egy szobrot kilencezer fontért.

— Hol van?! — ordított Awk.

Winboe előhozta az Anubist.

— Na! — Awk csak ennyit mondott. Aztán

— Ki van fizetve, mi?! A hölgyet felvettem, he?! — behúnyta a félszemét.

— Hát rendben. Maradjon minden úgy, ahogy „én“ csináltam. De most hagyjanak magamra.

Ez megtörtént.

Awk nem volt buta ember. Amint gondolkodni kezdett, rájött, hogy mi az egyetlen magyarázat. De nem értete az okot.

— Micsoda szélhámos ez?! — dühöngött magában. — Felvesz nekem egy fene csinos leányt gépelni. Ebben elismerem az ízlését. Szobrokhoz nem értek. De hol van az ő haszna?!

Awk mindig nyugtalan volt, ha nem látta, hogy hol van az ellenfél haszna. Arra gondolt, hogy talán a Régiségbolt csapta be őt.

Elhívatta London leghíresebb szakértőjét és

egyiptológusát. Nem szeretett várni — elküldte az autót érte.

A szakértő írásba adta, hogy a szobrocska mégér kilencézer fontot.

— Szóval ehhez is ért — gondolt Awk az ismeretlen ellenfélre.

Még elalvás előtt is folyton rágondolt. Vajjon ki lehet és mit akar?!...

Awknak nem hisznek.

1.

Awk még aznap este elment a rendőrségre. Nagy tisztelettel fogadták, mert mindenki tudta, kicsoda Awk, de csakhamar furcsa szemeket vetettek rá, amikor elmondta, miért jött.

— Szóval — állapította meg Sherwood Mac Limby, főfelügyelő — ön röviden azt állítja, hogy nem ön volt az, aki a Régiségboltban járt?!

— Ah, dehogy! Persze, hogy nem!

— Hm, hm. Nem tehetünk semmit, igen tisztelt uram. Ugyanis...

2.

Ugyanis Awk reggel félőtkor előráncigálta az autót a garázsból, a soffőrt az ágyból és sétakocsizásra indult.

Háromnegyed nyolckor Putneyban járt. Itt vil-
lásreggelizett; de ezt igen különös módon csi-
náta. Bement a Hét Vacogó Egérhez címzett
vendéglőbe és Ham and Eggset rendelt. Amint
megkapta, rácsapott a villával a pincér kezére,
majd pedig egy szelet sonkát a tojásfehérje se-
gítségével ráragasztott a falra. A pincér előhívta
a tulajdonost, aki nagymértékű csodálatának
adott kifejezést. De Awk fizetett és elrobogott.

Csaknem másfél órával később Wimbledonban
látták, ahol egy borbélyműhelyben megborotvál-
kozott. Azonban az eredménnyel sehogyan sem
volt megelégedve.

— Minden második szál rajtam maradt, eh! —
főrmédt a derék fodrászra. — Megérdemelné,
hogy többet fizessek önnek, mint amennyi jár.

— De ez nem lenne büntetés, uram — vetette
ellen a borbély.

— Igaza van! — felelte Awk. — Ép azért ke-
vesebbet fizetek.

És valóban, három pennyvel kevesebbet fize-
tet neki, mint amennyi járt volna.

A Regent Street közepén megállította a kocsi-
ját és odahívatta a posztoló rendőrt.

— Van ellene kifogása, hogy meghúzzam a
soffőröm fülét? — kérdezte miután megmondta
a rendőrnek, hogy ő Awk.

— Nincs, uram — csodálkozott a rendőr.

Amire Awk elkomorodott.

— Elég szégyen — mondta —, hogy a soffő-

rők testi épségére nem akar vigyázni! — azzal intett a sofförnek, hogy mehet.

Háromnegyed tizkor beküldte a soffört egy üzletbe, hogy vegyen neki olyan kenőcsöt, amittől a másjfoltok megnagyobbodnak.

Amikor a sofför kijött, Awk nem volt sehol. Bevitte a kocsit a garázsba és a hotelben találkozott Awkkal, aki most már egészen rendezett állapotban volt. Ezek a dolgok már délben az idegenekkel foglalkozó osztály főnöke, Mac Limby előtt voltak, szabályszerű jelentések formájában.

3.

Ezért volt az, hogy Mac Limby nem vette komolyan Awk panaszát. Vagy mondjuk így: *azért csinálta Garry Klink ezeket az örültségeket, hogy Mac Limby ne vegye komolyan Awk panaszát.*

— Nézze, Mr. Awk — mondta Mac Limby — aki sonkát kenetet a falra és személyzeti ügyekben a közlekedési rendőrtől kér tanácsot, azt mi nem vehetjük izé... egész komolyan. Ön milliárdos, az ország vendége, all right, — dehát a panasa nem hangzik... hm... komolynak. Nem valószínű, hogy az egész környezete *egyszerre* megbolondult.

— De, a fenébe, halljal! — kiabált Awk — én nem kentem sonkát, érti? Én aludtam! Nal

— Hol volt a titkárja?

— Az is aludt!

— Aha! Hozza csak be a soffört, őrmester.

A soffőr bejött.

— Hallja, Kensing! — kiáltott Awk. — Ezek az emberek azt állítják, hogy én ma hajnalban magával autóztam és közben örültségeket követtem el. Na?

A soffőr lesütötte a szemeit.

— Feleljen! — szólt a rá Mac Limby — különben megeskettetem!

— Hát igen — vallotta be a soffőr —, ma reggel én vittem Awk urat. Igen, uram, meg kell mondanom, csodálkoztam azokon a tréfás kijelentésein.

— Ezer pokol! Engem vittél?!

— Megeszem a fejemet, uram, ha nem.

— De mustárral, Kensing, hogy el ne rontsd a gyomrodat! — a milliárdos bevágta az ajtót maga mögött.

És Garry Klimb számára nyitva volt az út. Awk már nem mehetett panaszra a rendőrökhöz. És Garry el volt készülve arra is, hogy Awk elutazik. Volt útlevele, pénze, rátapadhatott Awk életére, mint egy pióca.

Csak hogy Awk nem volt az az ember, aki felad egy harcot, amelyet még meg is nyerhetett.

Hogy idegeit megnyugtassa, este jegyeket rezerváltatott a Regents Theatre előadására.

Shakespeare Romeo és Juliáját játszották. Awk tetszését megnyerte a darab, bár bosszankodott a szülők butaságán.

— Okosabb lett volna — fordult Meredithhez — ha beleegyeznek a házasságba; mert így, fo-

gadni mernék, hogy rossz vége lesz a dolognak.

A fogadást azonban a nézőtéren jelenlévők közül senki sem tartotta. Kár, mert Awk nyert: a „dolognak“ a lehető legrosszabb vége lett. Awk mindazonáltal végignézte a darabot „az utolsó szögig“, ahogy ő mondta; sőt utána Meredithtel vacsorázni ment Cirohoz.

4.

A szállóban egész más volt a helyzet. Awk fél kilenckor beállított azzal, hogy otthagytá az előadást és már a portást is szidni kezdte.

— Micsoda darabhoz ad maga jegyet, he?! — förmedt rá. — Csupa idegen név van benne és micsoda régimódi ruhák?! Mintha a középkorban játszódna, vagy mi!

— Ott is játszódik, uram!

— Disznóság! — felelte Awk, mintha személyes sértésnek venné ezt. — Ki a managere annak a Shakespearenak?!

— Már meghalt, Sir! — felelte a portás.

— A managere?! Nem csodálom, na.

— Shakespeare halt meg, uram.

— Nem baj! — jelentette ki Awk. És amint a részvétet így megtagadta a szerzőtől, elszállt a dűhe. Felment a lakosztályába és ott találta Miss Lombardot.

— Maga még dolgozik, nem?!

— Leveleket írok, Winboe ur megbízásából — felelte a leány.

Garry leült mellé.

— Szegény lány — mondta —, elkopnak az ujjai. Elviszem egy órára. Megjátszuk a szegény, de boldog kirándulókat.

— Nekem nem lesz nehéz megjátszani — felelte a lány —, mert én *tényleg* szegény, de boldog vagyok.

— Nekem se lesz nehéz — morogta Garry, a hamisítatlan Awk-morgással.

— Remélem — mondta a taxiban — nincs vőlegénye, aki féltékenységből kést szúr belém?! Miss Lombard nevetett.

— Sőt, valószínűbb, hogy *magának* van ilyen menyasszonya. De akár van, akár nincs, ne udvaroljon nekem. Kimélnie kell a tapasztalatlanságomat. Én még semmit sem ismerek az életből és félek, hogy a tapasztalt nők könnyebben állnak ellent.

— Nem kell ellentállnia — mondta az ál-Awk és magához húzva a lányt, megcsókolta.

Miss Lombard sírva fakadt.

— Mit bög?! — Kérdezte Garry kíváncsian.

— Engem még soha senki nem csókolt meg — sírta a lány.

— No látja, annál inkább örülnie kell, hogy most végre megcsókolja valaki. Még hozzá én.

— De hogy mert...?! — sziszegte Miss Lombard a sötétben.

— Bátorság dolga az egész — felelte Garry. — Mi, milliomosok nem ismerjük a félelmet.

— De én füttyülök a millióíral — felelte Miss Lombard.

Az ál-milliomos cigarettára gyújtott. Maga elé fújta a füstöt.

— Még nem mordta meg — kérdezte szárazon a szipogó lánytól, — hogy mi a másik neve.

— Elég, ha az egyiket tudja — felelte dacosan Miss Lombard.

— Téved. Nekem nem elég. Én a másikon akarom szólítani.

— Beatrice — felelte meghunyászkodva a lány.

— És hogyan rövidítik otthon?!

— De...

— *Hogyan* rövidítik, he?!

— Bee.

— Itt kiszállunk, Bee.

A leány kiugrott és meglepetéssel konstataálta, hogy ismét az Empire Hotel előtt vannak.

— Visszajöttünk — mondta röviden Awk. Kifizette a taxit. Felmentek.

— Nézze, Bee — mondta a férfi, — én szeretem magát. Kellemetlen, de így van. Olyan ciromos szája van, mint egy macskának, bár be kell vallanom, hogy macskát még nem csókoltam; maga az első.

Miss Lombard leesett egy székre.

— De maga nem akarja viszonzni a szerelmemet, mert én egy gonosz milliomos vagvok. Ebben van valami igazság, de ezt az akadályt pillanatnyilag nem tudom elhárítani. Talán ké-

sőbb. De a taxiban láttam, hogy maga tisztességes, Bee és én élete végéig gondoskodni akarok magáról — mi?!

Ezzel bement a szobájába. Beatrice ottmaradt és lángvörös arccal, dobogó szívvel, buzgón dolgozni kezdett.

Garry mintegy félóraig tett-vett a belső szobákban. Sikerült magához vennie Awk személyi iratait és útlevelét.

Ujból kiment és elbúcsúzott a lánytól, majd elhagyta a szálló épületét.

5.

Nemsokára Awk „visszajött“, Meredith kíséretében. Már az is bosszantotta, hogy Miss Lombard még mindig itt van.

Beatrice felkelt, elpirult és ádagott.

— Mit keres itt még mindig?! — förmedt rá Awk.

— De az elébb...

— Semmi elébb! — kiabált Awk és felháborodva nézett rá. — Megkapta a fizetését, nincs szükségem magára, nem kell többet bejönnie.

— Nem?! — a lány egész testében remegett.

— Nem, na. Mehet.

— Hát én csak úgy hagyom magamat csókolni?! — kérdezte Miss Lombard. — Előbb kiadob, aztán felvesz, aztán le akarja tagadni?! Aztán egy taxiban megcsókol és tíz perc múlva elkerget?! Hát mi vagyok én, bolond?!

— Nahát...

A lány erre úgy vágta pofon Awkot, hogy csak úgy csattant. Majd kirohant az ajtón és sírva eltűnt az éjszakában.

6.

Masterton, a Royal Bank vezérigazgatója reggel nyolckor telefonhívásra bement a bankba.

Meredith volt ott.

— Engem is telefonon rendelt ide Awk úr — mondta —, mondjárt jön.

Csakugyan, Awk mindjárt jött.

— Hallotta mi történt velem?! — kérdezte Mastertont.

Az igazgató hümmögött.

— Bolondot csinálnak belőlem! Az egész város összefogott ellenem! Egy percig se maradok itt tovább! Kérem a pénzemet!

— Mindet, Awk úr?! — riadozott Masterton.

— Mindet! Na!

Masterton nem tehetett semmit. Parancsok mentek szét, izgalom ért a levegőben és Garry Klimb félóra múlva hetvenezer fontot vitt el az aktatáskájában, kis címletű bankjegyekben, Meredith erkölcsi támogatása mellett.

Most azonban nem az történt, amit az átlagember várt volna. Garry és Meredith egyenesen a szállóba mentek. A portásnak leesett az álla.

— Hogyan... Mr. Awk nincs az étteremben?!

— Látja, hogy itt vagyok! — förmedt rá Garry. Majd hirtelen, a homlokára ütve. Meredithhez fordult.

— De *ké* van az étteremben?! Áh!

Szaladni kezdett.

— Most megvan a fickó! — kiabálta.

De az étteremben nem volt senki. Awk már visszament a lakosztályába.

De Garry oda is utánaszaladt. Mögötte, lihegve Meredith.

Az ajtóban Garry megütődve torpant meg. Vele szemben bent állt Awk. Awk mögött állt Winboe, Garry mögött Meredith.

Két teljesen egyforma ember állt egymással szemben!

Az egyik Awk előrántotta revolverét. A másik nyugodtan szivarozott tovább. Az egyik megütődve nézett a másikra; a másik megvetően az egyikre.

Csakhogy, míg az igazi Awk nem jutott szóhoz, addig Garry lármát csapott. A gallérját tépte és morgott. Awk már maga is kételkedett a saját személyazonosságában. És Winboe?! Winboe habozott, míg Meredith vadul bizonygatta, hogy ő jött Awk úrral ide, együtt vették fel a pénzt a Royal Bankban. Mindkét Awk egyformán hasonlított az *egyetlen* Awkra, még dühkitöréseikben is. A vitát az döntötte el, hogy Garry követelni kezdte, hívják ide a rendőrséget.

Ebbe mindketten belenyugodtak és Winboe a telefonhoz rohant.

Awk leült és Garry is leült és ellenségesen méregették egymást. Mindketten tudták az igazságot, de harmadik személy nem tudhatta.

Megérkezett Mac Limby. Mindkét Awk egyszerre kezdett beszélni, de a detektív leintette őket.

— Így nem megyünk semmire — mondta. Garry maradt felül.

— Nekem, mint azt a rokonaim tudják, a bal vállamon anyajegy van.

— Nem igaz! — kiáltotta Awk! Nekem nincs!

— Én is azt hiszem, hogy *magának* nincs! — felelte Garry —. De éppen ez a bizonyíték.

Garry nyert, ott volt a vállán az anyajegy. De Mac Limby így szólt:

— Egyiküket le kell tartóztatnom. Nincs más támpont: kérem az útlevelet.

Garry szolgálatkészen a zsebébe nyúlt.

— Tessék.

Minden rendben volt. Az iratok és az útlevél, Mac Limby szalutált és elvitte Awkot. A valódit.

— Uram — mondta Garrynak —, elnézést kérek a multkori udvariatlanságért. Önnék volt igaza. Azt hittem, agyém. De most ellátjuk a fickó baját.

— Nagyon helyes, őrmester.

A rendőrök vihogtak hátul.

— Főfelügyelő vagyok, uram! — mondta Mac Limby.

— Sose szégyelje — morgott Garry Klimb. — Melyik a magasabb rang? Különben... — a levegőbe döfött — előbb vigyék ezt a fickót, nem bírom látni.

Az átkozódó Awk félórai kihallgatás után (val-

lani nem akart) a vizsgálati fogház egyik cellájában kötött ki. Pukkadozott dühében, — sőt, egész komolyan kezdett attól tartani, hogy „itt rohad meg a börtönben“, mert tagadhatatlan, hogy „ez a fickó egészen ügyes“.

Az egészen ügyes fickó ezalatt lehordta a titkárait.

— Használhatatlanok vagytok! — mondta és Meredithet azonnal Párizsba küldte, hogy ott várjon rá.

A hetvenezer fontot, Winboe tanácsára, álnévven helyezte el a National Bank 197.904-es számú trezorjában, nehogy megint egy áltruhás fickó kezéhez jusson. Az álnév *Garry Klimb* volt...

Csak egy kellemetlen meglepetés érte Garryt. Miss Lombard másnap reggel nem jelentkezett.

Miss Lombard észreveszi

1

Másnap reggel Garry az Awk ágyában ébredt s rendszerető ember lévén, első megállapítása az volt, hogy birtokon belül van és azt teheti végre, amit akar.

Ez a feltevés azonban nem egészen bizonyult helytállónak, mert sült szalonnát kellett reggeliznie, amit utált; de alkalmazkodni kellett Awk izléséhez.

Ha Bee Lombard nincs, akkor Garry elköveti

az évszázad legjobban sikerült gaztettét: Amerikába megy, haza; és itthagya Awk urat a börtönben. Awk úr, majd ha kiszabadul, mehet Amerikába, keresni az igazát, — de talán sohasem sikerül többé bebizonyítania, hogy saját magával azonos. Óriási pereket kellene indítania, de nem volna pénze hozzá. És ha sikerülne is, már nem találna semmit a páncélszekrényeiben.

Igen, de minden vasárnapi levesben van légy: mindez nem volt ilyen egyszerű. Bee nélkül nem akart elmenni Garry Londonból és Bee nem volt schol.

Garry Klimb zseniális volt a részletekben: nem kérdezhetette meg Winboetól, hogy mi van Miss Lombarddal, — mert hátha azt neki tudnia kellene? Gondolkodott. Awk a színházból jövet találkozhatott Beevel.

— Itt van még Meredith? — kérdezte a házi telefónvonalon.

Ott volt még.

— Miss Lombard nem jött be — mondta Garry.

— Nem, Mr. Awk — felelte Meredith alázatosan. — De nem is csoda.

— Nem is csoda, mi?! — Garry fülelt. — Csak nem azt akarja ezzel mondani, eh, hogy goromba voltam, na?!

— De még milyen! — mondta a titkár.

— Ahál! Azért még nem kell megsértődnie.

— De ha egvszer megtiltotta neki, Sir, hogy bejöjjön.

— Vissza kell hívni. Winboe menjen érte.

Garry teledöfte a levegőt lyukakkal. Winboe elment Miss Lombardért. Meredith elutazott, Croydonba, hogy onnan Párizsba repüljön, csak azért, mert itt fölösleges volt.

2.

Beatrice Lombard megérkezett és azonnal munkához látott. De csupa túske volt és nem felelt a kérdésekre, amelyeket Mr. Winboe intézett hozzá.

— Úgy látszik. Awk úr rokonszenvesnek találja magát — vélte Winboe.

Bee felpattant

— Utálok az ilyen rokonszenvet! — kiáltotta magából kikelve. — Én nem vagyok megvásárolható, engem egy örült alak nem dobálhat ide-oda, én... én...

Ismét sírva fakadt, de amikor Awk a szobába lépett, nevetni kezdett — mégpedig minden átnenet nélkül — és barátságosan nézett Winboe szemébe.

— Menjen ki, hel! — mondta Garry a titkárnak. Winboe kiment.

— Bocsásson meg nekem, ha goromba voltam. Soha többé nem leszek.

— Ezt a történetek után nem lehet elhinni — mondta a lány panaszosan —, maga végkép elvesztette a hitelét nálam.

— Soha többé nem teszem! — ígérte Garry

ünnepélyesen. — Kiírtom azt a másik énemet, amelyik goromba volt magához.

— Ha csak goromba lett volna — mondta Bee — azt legalább meg lehetne érteni. De miért mondott fel nekem?!

— Szavamra, nem teszem többél Felejtse el! Komolyan beszélek. Jöjjön hozzám feleségül.

— Ne bolonditson meg — könyörgött a lány: — Először nem komolyan mondja. Másodszor, nem tudnám pénzért megtenni.

— És ha nem volna pénzem?! — érdeklődött az ál-Awk. — És ha sokkal fiatalabb volnék?!

— De hiszen maga sokkal fiatalabb! — mondta a lány ártatlan arccal.

— Hogyan?! — döbrent meg Garry. Micsoda retjélyes célzás ez a lány részéről?!

— Sokkal fiatalabb, mint amilyennek mutatja magát.

— Hogy érti ezt?! — kérdezte rekedten a milliomos.

— A szavai... és a tekintete... egészen fiatalok! — mosolygott Bee.

Garry most átölelte, magához szorította és hosszasan csókolta a lányt.

— Ugy-e mondtam?! — mosolygott Bee. Ez a csók igazolni látszott a feltevését.

3.

— Igérje meg — kérte a lány este, mielőtt elment —, ígérje meg, hogy többé nem lesz

Winboe ragyogó arccal fogadta a megbízást.

— És nekem?!

— Tízezer dollárt kapsz, ha sikerül rávenni! Garry bőkezű volt.

Felhozatták a hajók menetrendjét. Ment egy Blue Star Line-hajó, amelyik reggel indult Liverpoolból. Winboe csomagolt.

Ezzel Garry nem akart mást, mint egyrészt Winboetól is megszabadulni, másrészt Awk családi életének csendes tavába követ dobni. És boldogan aludt el, mert remélte hogy Beatrice húsz évvel fiatalabb arccal is méltányolni fogja őt.

4.

Ebben a stádiumban, csodálatosképpen semmi sem került a lapokba. Awk rengeteg intervjút adott és Garry szintén nem zárkózott el az újságírók elől.

De Mac Limby álmaiban éjszakákat töltött el. Hátha kipattan a dolog és hátha *mégis* az igazi Awk került a börtönbe?! Micsoda blamázs lenne?!!

Awk mindenféle kábeleket írt a cellájában, amelyek aggasztóan precizek voltak s amelyek Mac Limby kezei között kötöttek ki. De ugyanilyen bőséges és precíz kábeleket küldözgetett a Hotel Empire-ből a másik Awk is. Mindkettőnek az ujjlenyomatai ismeretlenek voltak a Scotland Yard előtt. Dehát ez nem mondott semmit. Az

amerikai követség arra az álláspontra helyezkedett, hogy az iratok birtokában el kell ismerni a szabadlábban levő Awk személyazonosságát. Minden rendben volt, és mégis... a rendőrségben él a régi baklövések emléke és Mac Limby félt, rettenetesen félt a sajtótól. Az állásába kerülhet, ha kiderül, hogy mégis tévedett volna.

Egy szép napon behozatta Awkot a szobájába.

— Üljön le — mondta neki. — Gyujtson rá. Nem akarja megmondani az igazi nevét?!

— Az igazi nevem James Potter Awk — ismételte rendületlenül a fogoly.

— Jó, ezt már hallottuk — mondta Mac Limby. — Nézze, maga egy intellektuális bűnöző. Okos, ügyes ember, ez látszik magán. Ha bevallja, kap egy pár hónapot. De ha feldühít...

Awk valóban okos ember volt és kezdte visszanyerni a nyugalmát. Belenézett Mac Limby arcába.

— Hallgasson ide. Vegye rá azt a fickót, hogy bejöjjön a cellámba. Teszek neki egy okos ajánlatot. Kap pénzt, ha eltűnik és visszaadja az irataimat. Tegye lehetővé, hogy négyszemközt beszélhessünk.

— Ezt megtehetem! — vélte Mac Limby. — De nem mintha hinnék magának. Dehát beszéljenek egymással. Egyikük csaló; és amelyik az, annak nem kell más, csak pénz.

A csapda elő volt készítve.

Awk trükkje.

1.

Garry a milliomosok, hogy úgy mondjam, gondtalan életét élte. Szórta a pénzt, de arra is gondolt, hogy időnkint, mint rovar a petéit, lerakjon itt és ott egy-egy kis bankbetétet álneveken.

Maszkja csodálatos volt: tartós és állandó. Semmi festék, vagy álszakáll! Garry már hónapokkal ezelőtt látta Awkot a Fox-Journalban és gondosan előkészítette az arcát. De lelke is egészen Awknak képzelte magát: már akkor is lyukakat döfött a levegőbe, ha nem látta senki.

Este Beevel Croydonba ment: kedve volt a régi kocsmák közül felkeresni egyet. A Cinege-lábú Tőkehalhoz tért be Beatrice Lombarddal: idejártak a régi barátai, de senki sem ismert rá.

Itt volt Red Burney Jaw, a Blackfriars Stage özvegy naturbursa és melegen összebarátkozott az ál-Awkkal, — sose jött rá, hogy régi cimborájával ül egy asztalnál.

Itt volt Moose Jambinuttle, a világ kilencedik csodája. Ha Moose Jambinuttle bőre belül üres volna, mint egy tömlő, — akkor, mondjuk, nyolc liter bor férne bele. Így azonban tele van tüdővel, gyomorral, belekkel, izommal és másféle felesleges holmival: és mégis kilenc liter fér bele. Ha Moose Jambinuttle a színpadon

énekel, akkor a kulisszák hosszában megrepedeznek a meghatottságtól. De ha a Cinegelábú Tőkehal egyik asztalánál énekel, akkor az ötvenkilenc esztendőös kocsmárosné elpirul és megundorodik a hívságos dolgoktól.

Garry hatalmasan élvezte ezt a tónust, de Bee nem. Mindenki ingyen ihatott, amennyi belefért, csak Moose ivott kétségtelenül ennél is többet. Végül Beatrice éhes lett, de ezen a helyen nem tudott enni, tehát visszamentek a városba.

Kensing, a soffőr, arra gondolt, amikor Miss Lombard sírva álldogált a szálló előtt. Megigazította a nyakkendőjét: úgy érezte, hogy neki is része van a leány szerencsésében.

Beatrice alig tudta nyitvatartani a szemeit. Most a Veronese-étteremben voltak: minden csilámlott és ragyogott, minden nesztelenül történt. Az ellenkező véglet. Bee élete a végletek szédítő hullámozásából állott immár egy hét óta; nem lett volna csoda, ha ez a kis londoni leány teljesen elszédül egy milliomos vőlegény karjaiban; de Bee nem szédült el teljesen.

Talán egy szélhámos is szerethet, igazán. Filozófusoknak való ingyencfalat. Én, a Croydon Globe munkatársa, nem vagyok filozófus; tudom, hogy Garry Klimb igazán szerette Beet és nem tehetett róla, hogy ez a leány vak és odaadó szerelméért csak újabb pofonokat kapott az élettől.

Amikor a Veronese forgóajtaja előtt beléptek a Packardba, Garry valahogy úgy érezte, hogy

a boldog idill végéhez ért. Rossz sejtelmei voltak.

Nem tudom, hogy vannak önök ezzel? Vannak önöknek jó sejtelmeik is? Garry nem hitt a sejtelmekben, de most nem tagadhatta, hogy valami fojtogatja a torkát és a szívét.

— Édes kis vercbem — mondta — mindig is szeretni fogsz?

— Mindigt! — felelte a leány, boldog és meleg vackot túrva magának a férfi mellén. Olyan boldog volt most, igazán! Garry hazavitte a kocsin.

2.

Még reggel is tartott ez a boldogság. Bee vígan lépkedett az utcán, hatalmas aktatáskával törékeny válla alatt. Sütött a nap és a Strand templomán verebek pöffeszkedtek. Bee mindent megtett, hogy nagyokat lépjen, mert minél előbb ott akart lenni a Hotel-Empireben. Minél előbb látni akarta a szerelmesét.

— Nem szép ember, — gondolta, kislányos aprólékossággal — de valami rejtett melegség és kedvesség van benne.

Nahát, ami a rejtett kedvességet illeti...

Bee belépett a dolgozószobájába. Ott állt. Awk összehúzott szemekkel nézett rá és feléje dőlt:

— Mit keres itt?!

— Tessék?!

— Már elküldtem, mi?! Már megint bejött?!

Dehát az ezer menydörgős menykő, *nem lehet* magától megszabadulni?! Menjen a csudába.

Bee szívét jeges marok szorította össze.

— Kérem... már megint...

De csak szánalmas kis hangocska nyekergett a torkából.

— Takarodjék! — kiabált Awk. — A titkárait elrették láb alól! Maga jön! Mit akar?! Mi?! Felmondtam és kész! Ne nézzon így rám, mint egy birka!

— Megígérte... — rimázkodott a szegény teremtes: De Awk fenyegetően felemelte a jobb kezét.

— Nem ígértem! Ne kezdje megint! Ne kezdje megint!

— De...

— Elég!

— Soha többé! — fuldoklott a sírástól Bee — soha többé nem hiszem el... megesküdt...

— Nem igaz, — dörögte Awk — nem esküdtem! Ezt a mókát hagyja abba! Talán tanui is vannak! Pénzt akar?! Itt van! Nem hagyom magam zsarolni! Elegem volt Londonból, na!

Beatrice Lombard undorodva fordult el tőle. Szép lassan kiment a szobából, lement a lépcsőn, el a környékről. Kis szívében akkora keserűség üvöltött, hogy el se fért benne. A szemein bugygyant ki a fölösleg. Egy fiatalember megszólította, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy megvigasztalja. De Bee szaladni kezdett. Nem akart többé férfit látni.

Garry a börtönben.

Nyilvánvaló, hogy az az Awk, aki a kegyelemdőfést megadta Bee szívének, nem Garry Klimb volt. Itt tehát helycsere történt. De hogyan?!

Awk a véletlen folytán milliomosnak született. A saját erejéből küzdötte fel magát a milliárdokig. Mindössze tízmillió katonának kellett meghalni a frontokon, hogy sikerüljön Awknak és néhány társának. Awk tehát nem az az ember, aki a börtönben felejtí önmagát. Igen egyszerű terve volt.

Este, amikor Garry Klimb a Veronese után hazatért, a szállodában, már várt rá Mac Limby.

— Nem tudjuk megpuhítani — mondta — mindenáron önnel akar beszélni, Awk úr. Ön talán néhány ezer dollárral vallomásra tudja bírni. Tegye meg a kedvünkért, hogy meglátogattja a börtönben az alteregóját.

Garry megígérte ezt. És ez lett a veszte.

Beengedték a cellába és becsukták mögötte az ajtót. Ott állt szemtől szemben az igazi Awkkal, aki barátságosan nézett rá.

— Kedves barátom, eh, — mondta a cella

lakója, — adok magának ötvenezer dollárt, ha helyet cserél velem. Én...

Garry résen volt.

— Maga nekem nem adhat semmit. Ne folytassa a szélhámosságait. Én vagyok Awk, eh.

— De hiszen maga tudja, hogy ez nem igaz.

— Fenét nem. Szó sincs róla. Hagyja abba a tagadást. Inkább én adok *magának* ötvenezret, ha bevallja az őrmesternek.

— Főfelügyelő — mondta Awk, aki már megtanulta a rangokat odabenn. Nem mentek semmire, — két egyformán ravasz ember párviadala volt ez.

Legalább is látszólag.

Awk ugyanis a beszélgetés közben folyton sétálgatott a cellában. Egyszerre úgy adódott a helyzet, hogy ő állt Garry és az ajtó között.

Awk ugyanabban a ruhában volt, amelyben elfogták. És ugyanilyen ruhát hordott Garry. A különbség csak az volt köztük, hogy Awknál nem volt kalap, Garrynál ellenben, aki az utcáról jött, — volt.

Awk egy rántással kitépte a kalapot Garry kezéből és ordítani kezdett:

— Segítség! Megtámadott!

Ugyanebben a pillanatban a börtönőr feltépte a cellaajtót és kirántotta Awkot a kalappal. Ismét becsapta a vasajtót. Garry fogoly volt.

Hiába dörömbölt, rá se hederítettek. Ezt már megszokták Awktól.

Most tehát itt ült a cellában és minden elrom-

lott. Nem volt remény rá, hogy kiszabaduljon. Átkozódva gondolt arra, hogy Bee reggel Awk karmai közé kerül. Mint ahogy Awknak nem hitt Mac Limby, úgy neki se hinne: hiszen azt fogja hinni, hogy ugyanaz az ember ül a cellában még mindig! A rendőrség ragaszkodni fog eddigi állásfoglalásához.

Az iratok!

Hideg futott végig a hátán. Az iratokat, teljes nyugalommal, a secrétairebe tette, a szállóban, — ugyanoda, ahol Awk tartotta őket! És most Awk ismét a saját iratai birtokába jut!

Haját tépte.

Tehát a saját kelepcéjébe esett! A ravasz terv visszafelé sült el. Most már hiába áll elő akár-mivel, az iratok Awknál vannak és ez egyszer *a látszat egyezik az igazsággal!* Awk elutazik és Garry itt ragad a börtönben!

— Milyen hülye voltam! — dühöngött.

A tehetetlenség érzete fogta el. A pénz, amit szerzett, szanaszét, Beatrice elveszett. Awk egész bizonyosan elutazik ebből a pokolból. Útheti bottal a nyomát, majd ha kiszabadul.

Este a börtönőr sürgönyt hozott neki:

„Maga disznó, károeroemmel jelentem, hogy miss lombard velem joen USA-ba stop holnap delben megyuenk lybia hajon stop gebedj meg a boertoenben szelhamos.

Awk.

Es, csodálatosképen, ez a sürgöny némileg megnyugtatta Garryt.

Bee a hajón.

1.

Bee azt hitte, hogy felrobban, amikor a westgatei kis ház előtt megállt a hatalmas Packard. Kensing jött be.

— A gazdám szeretne beszélni Mrs. Lombarddal.

— Majd szólok az édesanyámnak — felelte Bee.

Mrs. Lombard meglehetősen kimért fejtartással fogadta Awkot. De Awk erre el volt készülve.

— Foglaljon helyet, uram! — mondta az idős asszony.

— Köszönöm.

— Leült.

— Az ön leánya bizonyosan dühös rám — kezdte a milliomos —, pedig nem vagyok hibás. Asszonyom, mindent tud?!

— Igen! — felelte Mrs. Lombard. — Ön házasságot ígért időnkint a lányomnak, máskor viszont gorombáskodott vele. Az idősebb lányom egy állami hivatalnok felesége és én nem arra neveltem a gyerekeimet, hogy bárki is gorombáskodhasson velük.

— Mindjárt meg fog érteni, asszonyom. Két

Awk volt itt. Az egyik szélhámos. Ez a szélhámos mesterien megcsinálta az én maszkomat és a nevemben különféle szélhámostságokat követett el. Így például az én nevemben udvarolt az ön lányának. Most már a börtönben ül az illető, de ha kiszabadul, ismét valamilyen alakban kerülni fogja az ön lányát. Én nem *szeretem* Miss Lombardot, a szó szerelmi értelmében, — de nagyon sajnálom, hogy miattam ilyen kellemetlenségei voltak, he?! Állandó szerződést adok neki és magammal viszem titkárnőnek. Nos?!

— De... én...

— Eh, mit. Magának itt marad a másik lánya, mi?! Így legalább megmentem a Misst ettől a szélhámostól.

Hosszas vita következett, amelybe később Beet is bevonták. Végül is, mélységesen csalódva, igent mondott: ki akart kerülni ebből a világból, hogy felejtani tudjon.

2.

A délután búcsúzásokkal telt el. Bee elment Scatterwoodékhoz, ahol habos kiflit kapott és el kellett mondania az előzményeket.

Elment Bimslehurstnéhoz is, akinek a negyedik fia titokban szerelmes volt Beatriceba.

Mindenütt el kellett mondania a terveit. Miután nem voltak tervei, ki kellett találjon néhányat.

Egészen zavaros volt a feje, mire hazaért. Itt is csak lógott, felelt, hallgatott, nem tudta, mi

baja van. A büszkeségén esett sebre ír és balzsam volt az elégtétel, hogy megtudta az igazat és hogy Awk meghívta Amerikába, — mégis valami hiányzott ahhoz, hogy elégedett legyen.

Ha megvizsgálta magát, tulajdonképpen sohasem Awkot szerette. Ha Garryra gondolt, nem látta a lepényarcot a mazsolaorral. Valami ködös látott maga előtt, amiben inkább Garry mozdulatai, tekintetei és a gyöngédsége foglaltatott.

Tulajdonképpen mindig érezte, hogy Garry viselkedése csak álarc és hogy csak akkor melegszik fel a természetes és valódi énje, ha kettesben vannak és nem kell komédiázni.

Érezte ezt, de eddig nem tudta szavakba önteni! Most legalább értette Awk hirtelen kedélyváltozásait. Két emberrel volt hát dolga! De melyik az igazi és — *milyen a valóságban?!*

Bee nem akarta tudni. Hallani sem akart róla többé.

El fogja felejteni — már a hajón nem is gondol rá többé. A rengeteg új benyomás még a nyomát is elsöpri a szélhámos emlékének.

Tulajdonképpen, eszmélt rá Bee, nem is tudom, hogy hívják.

Dühös lett. Bezzeg neki meg kellett mondania a keresztnévét. Ez a gazember! Megcsókolta!

Mrs. Lombard bejött. Aggódva nézegette a lányát, aki szórakozottnak látszott.

— Becsomagolt?! — kérdezte.

— Be, anyám.

— Mindent?!

— Mindent!

Mrs. Lombard magázta a gyermekeit. Ez szigorú nevelési elveinek egyik sarkpontja volt. Sajnos, özvegyi nyugdíjából nem tudta teljesen megvalósítani pedagógiai elképzelését.

— Arra a gazemberre gondol?!

— Én?! — Nem — rezzent össze Bee.

— Talán még autóztak is együtt?!

— Igen.

— Most derül ki minden. Meddig jutottak végredményben?

— Paddigtonig.

— Nem úgy értem! A... szerelemben.

— Hát...

— Megcsókolta magát?!...

— Meg — vallotta be Beatrice.

— Hol?!

— A taxiban.

— De melyik részén?!

— A hátsó ülésen.

— Nem azt kérdezem. A száján?!

— Nem, a homlokomon — nyugtatta meg Bee.

— Most már mindegy, nem?!

Mrs. Lombard kiment.

Reggel érzékeny búcsú következett, Bee taxiba rakta a bőröndjét és a Victoria állomásra vitette magát. Délután a liverpooli St. Brandan dokkon állt, Kensington és Awk társaságában.

Kensing éppen jelentést tett az autó behajózásáról. Beevel nem sokat törődtek. De a lány most nem is bánta.

Már belül voltak. Bee a relingnek támaszkodva, a kékeszöld vizet nézte, mélyen alatt. Lent két kalauzhajó suhant egymás mellett, a levegő tele volt zúgással, kiabálással, vad sziréna-hangok foxtrottjával. Még fél óra hiányzott az induláshoz.

Awk a dohányzóban találkozott egy newyorki ismerőseivel és annak most kiöntötte a szívét.

Percekig beszélt egyfolytában, félszemét behúnynya, jobbkezével dühös köröket kanyarítva a levegőbe.

— A fene egye meg dr. Marcussont, aki ideküldött! Hallotta, mi történt velem, mi?! Pihenni küldtek! Pihenni! Pihenni!!! Na, mondhatom, szép pihenés volt, az ördög vigye el őket, a rendőrségükkel együtt! Csakhogy végre mozgó talajon vagyok ismét! Addig nem volt egy nyugodt pillanatom, amíg angol talajon álltam! És ne gondolja, hogy bocsánatot kértek, vagy mi! Hogy rájöttek volna a tévedésükre! Ah! Nekem kellett kitalálnom valamit, hogy meglógjak a börtönből és azt a szélhámost dugjam oda magam helyett! És tudja, hogy csináltam?! Elmondom, na. Megkértem azt a főfelügyelőt, Mac Flippy, vagy Mac Filmby, vagy hogy hívják...

Ebben a pillanatban, amikor Awk jókedve az elutazás közeledtével egyenes arányban nőni kezdett, két civilruhás detektív lépett mellé.

— Kérem, kövessen feltűnés nélkül, uram.

-- Micsoda! — pattant fel Awk. — Hát...

-- Nana! — A két úr lefogta és már ott is volt a bilincs a kezén.

-- Nana! Öregem, Garry Klimb, színész, le vagy leplezve. Mehetünk. Az utolsó pillanatban...

Magyarázkodva fordult Awk newyorki barátjához:

— Majdnem sikerült, neki végleg elfoglalni Awk úr helyét. De most megvan.

És öt perccel a hajó indulása előtt, megindult a menet a — part felé! Elöl ment Kensing, a bőröndöket cipelő hordárral, mögöttük Bee Lombard és legvégül a két detektív között a *valódi* James Potter Awk, akit most sikerült végleg lefűlelni, — igazán az utolsó pillanatban.

Hogyan csinálta ezt Garry?!

1.

A mikor Garry megkapta Awk epés sürgönyét, felmerült az életmentő lehetőség.

Tudta, hogy most már a lapok tele vannak az esettel és tudta, hogy a rendőrséget mindig szidják. A rendőrségnek nincs önbizalma. A rendőrökben ott él a félelem, hogy hátha tévedünk?!

Ezt a pszichológiailag is alig érzékelhető gyöngye pontot akarta kihasználni Garry; — erre építette

a tervét. Ideje alig volt, percekben múltott minden. Kérte, hogy vezessék Mac Limby elé.

Ez hajnalban volt; Mac Limby az irodájában aludt, de négykor már talpon volt.

— Na, mi az?! — kérdezte Garrytól.

— Hallja — szólt Garry —, amit most elmondok magának, azt úgy se hiszi el. De azért elmondom, hogy tudja.

— Nos?! —

— Maga tegnap megkért, hogy látogassam meg a fickót a börtönben. Persze, most azt hiszi, onnan tudom ezt, mert ő elmondta nekem. Nos, nem baj. Teljesítettem a kérését. Ugyanaz a ruha volt rajta, mint rajtam. Csakhogy nálam kalap volt. Kikapta a kezemből a kalapot és meglógott.

Mac Limby hitetlenül mosolygott.

— Tudtam, hogy nem hiszi el; maguk olyan konokok mind, akár egy ökör. De nem baj — majd eljön az idő, amikor megátkozzák a napot is, amikor ezt a baklövést elkövették.

Ezzel elment.

Garry tudta, hogy Mac Limby nem ad hitelt a szavainak, — de nem is ez volt a célja. Egészen más. El akarta hinteni a kételyt Mac Limby lelkében. És ez sikerült.

Az a szó, hogy „baklövés“ elevenére talált. Ez a szó járt Mac Limby fülében egész nap. Kezdte piszkálni őt az a lehetőség, hogy: hátha mégis...

Ezalatt Garryt az őr visszakísérte a cellájába. Az ajtóban Garry megállt.

— Hogy hívják magát, barátom? — kérdezte a kancsal, vöröshajú börtönőrtől.

— A nevem Gus Summer — felelt az őr, — de nem vagyok megvesztegethető.

— Biztosan van valami babája, aki pénzzel elérhető volna.

Az örnek volt. Azonban dicséretes szilárdsággal felelt.

— De nem vagyok megvesztegethető.

Garry mosolygott.

— Maga arra gondol, ne is tagadja, hogy én a maga segítségével ki akarok szabadulni innen. Nos, megnyugtatom: erről szó sincs, erre nem is gondoltam. Engem a rendőrfőnök maga fog kiszabadítani. Ellenben ötszáz fontot adok magának, ha feladja ezt az ártatlan ajánlott expresszlevelet és elhozza nekem a feladóvevényt.

Gus ebben nem látott olyasmit, ami miatt le kellett volna mondania az ötszáz fontról. Fél óra múlva elhozta a feladóvevényt, a Victoria Stationról.

2.

Mac Limbyt rémlátások gyötörték! Két Awk van és sose tudja meg senki, melyik volt az igaz! Az egyik *óvakodni* fog elárulni magát, a másik pedig *hiába* beszél. Innen nincs kiút! Nincs bizonyosság! Senki se fogja megtudni az *abszolút* igazat.

Ilyen lelkiállapotban kapta meg az expressz-levelet. Egy altiszt hozta be.

Mac Limby a plafónig ugrott, amikor elolvasta. Ez áll benne:

„Kedves Mac Limby,

hála a butaságodnak, mégis sikerült. Tegnap, amikor Awk meglátogatott, kicseréltem magamat vele. Most utolsó üdvözetet küldök neked egy bizonyos állomásról. Másfél óra múlva egy bizonyos hajó fedélzetén leszek és onnan fogok fütyülni rád, egy csomó csekk-könyvvel a kezemben.

Garry Klimb, színész.“

Ez volt a levél.

— Megvan! Elárulta magát! — ujjongott Mac Limby. Beleesett a csapdába. Két legügyesebb emberét hozta elő.

— A Victoria állomáson adták fel — mondta lázasan. — A Victoriáról Liverpoolba megy vonat. Liverpoolból csak a Lybia indul ma délután. Rohanjatok Croydonba, onnan repülőgépen Liverpoolba, itt van a letartóztatási parancs! Visszahozni! Okvetlenül!

A két ember elrohant.

Mac Limby jelentkezett a főnökénél.

— Már azt hittem, — mondta sugárzó arccal — hogy sose fogok nyugodtan aludni emiatt,

Szerencsére a legzseniálisabb csirkefogónak is van egy hibája, amely miatt kézrekerül: mihelyt biztonságban érzi magát, hencegni kezd. Nos, ez a tickó korán kezdett hencegni. Azt hitte, hogy a hajón valami újabb álruhában elbújhat előlem, de az embereim ismerik a soffőrjét és azt a lányt.

Valóban, délután megjött a sürgöny, hogy az indulás pillanatában sikerült lefűlelni a szélhámost, aki még mindig nyíltan Awk szerepét játszotta. (Még ez a szembeötlő körülmény sem tünt fel Mac Limbynek.) A főfelügyelő boldog és elégedett volt, nem is sejtve, hogy ebben a pillanatban követi el a Scotland Yard történetének legszédítőbb baklövését.

3.

Es valóban, este a rendőrfőnök maga nyitotta ki Garry cellájának ajtaját és hajlongva kért bocsánatot.

Hogyan lett Awkból ismét Garry Klimb?

1.

Ms. Lombard részére rettenetes csapást jelentett, hogy Beet egy detektív hozta haza. Nem tudott magához térni. De Bea valami szemtelen nyugalommal járt-kelt a házában, — szinte örült, hogy nem kellett elutaznia Awkkal.

Az ő számára mindig Garry maradt az igazi Awk.

Garry ismét beköltözött az Empire-Hotelba. Nem tudta, mit csináljon, nem volt készen terve. Annyira pompásan sikerült minden, hogy az agyában dolgozó remek kis motor lustán leállt.

De Winboe segített ezen. Winboe nagyszerű fickónak bizonyult. Péntek este érkezett meg a kábel, amit Winboe küldött az óceánról s amit szikratávíróval továbbítottak.

„Válóper beadva, *Sylle* fedélzetén jövök,
Winboe.“

Garry felhozatta az összes hajónaptárakat, de „*Sylle*“ egyikben se volt.

Ilyen hajó nem is létezett, legalább is nem tartották nyilván.

Erősen gondolkodott, hogy magyarázatot találjon erre a rejtélyre.

— Mindjárt rájövök, — gondolta, — igen. Úgy látszik, hogy van nekem (vagyis Awknak) egy *Sylle* nevű yachtom.

Ez nagyszerű megoldás volt! A yachton le lehet szerelni a szikratávíró, yachton nincsenek kíváncsi idegenek — az ember oda megy a saját yachtján, ahová akar.

Valóban, másnap este befutott a *Sylle*. Winboe örömtől sugárzó arccal jelentkezett. Awk, azaz Garry nem mondott el neki semmit abból, ami közben történt.

Reggel eltűnt a szállóból. Croydonba ment a felkereste a régi lakását. Néhány bankba is elment előzőleg.

Féltízkor Lombardékhöz beállított egy fiatal ember. Csinos, középmagas, barna fiú volt, mosolygó szemekkel; és volt néhány nagyszerű tulajdonsága: például beszéd közben nem húnymta be a félszemét és a jobbkezével sohasem szúrt lyukakat a levegőbe.

— Jónapot, Miss Lombard, — köszönt a csinos, idegen fiatalember.

— Kit keres?! — kérdezte Bee.

— Magát.

— Ki... kicsoda... ön? — dadogta a lány, de ekkor már a lelke mélyen sejtette. Ez az ő szerelmese, igen, akit sohase ismert, akiről mindig álmodott. De...

— Én vagyok — mondta Garry egyszerűen — a szélhámos.

Melegen nézett a lányra.

— Kint vár a taxi — mondta —, jöjjön. Mindenesetre hozza magával az iratait. Én...

Bee összeszedte magát.

— Milyen újabb szélhámosság van készülöben?! — kérdezte élesen.

— Jöjjön, — sürgette a férfi.

— Miért?!

— Majd megbeszéljük a taxiban. Mielőtt valaki megzavarna...

— Maga miatt folyton rettegnem kell, — mondta a lány, — igazán szégyenlem magam.

— Nem baj, siessen. Kint várok.

Garry beült a taxiba és várt. Nem egészen tíz perc múlva enyhe gyöngyvirágillat csapta meg és egy meleg test ugrott a kocsiba.

— Nos?!

Garry megrugla a soffőr vállát. A kocsi elindult.

— Most határozzon. Nem vagyok Awk, szélhámos vagyok. De, szeretem magát és szeretném feleségül venni. Mindent előkészítettem.

— Óh, istenem — suttogta Bee —, nem tudom...

— Nem akar egy szélhámos felesége lenni?!

— Én!...

— Még csak az első lépést tettem meg. Eddigi életem csupa becsületes küzdelem volt, — sajnós. Nem volt érdemes. Ezt is csak azért csináltam, Awkkal, hogy magát elérhessem, hogy pénzzel és hatalommal hódoljak magának...

— De hiszen — vetette ellene Bee —, amikor maga ebbe a dologba belekezdett, akkor még a gem nem is ismert.

— Az igaz! — mondta Garry lehangoltan — ez tény.

— Ah, szóval hazudott?! — Bee egészen le-tört. Mintha olyan szokatlan dolog lenne, ha egy szélhámos hazudik.

— Én?! Hazudtam?! — tiltakozott Garry. — Ha tudná, mit éreztem az egész idő alatt!

— Milyen egész idő alatt?!

— Amíg hazudtam.

Bee morcosan hallgatott.

— Dehát, kérem. — törle meg a jeget Garry — nem akarok itt büszkélkedni. A pap vár, el kell hogy döntse, milyen életet választ. Ha feleségül vettem, Awk szerepében áthajózunk Dél-Amerikába és elfelejtjük az egészet. Inkább ittmarad?!

A lány szenvedő arcot vágott.

— Nem ettől függ, — mondta hősiesen, — azt akarom eldönteni magamban, hogy szeretem-e magát.

Nem beszéltek többet. A Dropshire-squarei templom előtt Garry kiszállt a taxiból. Nem nézett hátra, ment egyenesen a templom felé.

A templomajtóban megállt. Hátrafordult.

Ott állt mögötte Bee, lehajtott fejjel.

— Emelje fel a fejét, — mondta Garry rekedten, — nem a vágóhidra megy.

Bee megpróbálta.

Beeptek a templomba. Hamarosan megvolt a szertartás. A sófőr volt az egyik tanu, a sekrestyés a másik.

Innen az anyakönyvvezetőhöz mentek.

— Most férjed vagyok, — mondta Garry, — lehet, hogy gazember vagyok, de azért élek és küzdök, hogy te boldog legyél. Ehhez tartsd magadat, és eredj a szállóba. Várj rám ott. Én Awk maszkjában megyek oda.

3.

Másfél óra múlva megérkezett Awk. Ráförmedt a lányra.

— A maga barátja alaposan elintézett. De most vége! Azóta már elfogták! És jaj neki, ha a kezem közé kerül! Megpofozom!

— De Garry — mondta Bee —, hát nem vagyunk férj és feleség?!

— Velem?! — bömbölt Awk — értse meg hát, hogy *velem* beszél! Az irásszakértők megállapították, hogy *nem én írtam azt az átkozott expresszlevelet!* Erre elengedtek és most keresik azt a csirkefogót! Meg is találják, mert a lakására ment.

Bee előtt elsötétült a világ. Tényleg Garry a lakására ment átöltözni! Azóta már el is fogták talán...

Ismét mennyországból zuhant a pokolba váratlanul. Teljesen elkábította ez az újabb csapás.

Awk dühös volt, de nem olyan dühös mint amilyennek mutatta magát. Megérkezett Amerikából az az iratcsomó, ami kétségtelessé tette, hogy egyedül ő ismeri az Awk-Trust üzleti titkait. A csatát megnyerte és végeredményben bármennyire is forrt benne a düh, sajnálta ezt a lányt.

— Szóval, feleségül vette magát?!

— Igen.

— Mint Awk.

— Nem. Mint Garry.

— Szóval maga kezdettől fogva tudta róla... hogy kicsoda?

— Nem. Csak egy napja.

— És hozzáment egy szélhámoshoz?



— Csak volt...

— Most már hiába. Velem jön a yachtra, fiacskám. Majd Winboe vigyáz magára.

— Nem...

— De. Mit akar itt kezdeni?! Tudja, hogy egész London magán fog nevetni. Az a fickó lehetetlenné tette magát. A yachton az én védelmem alatt áll. Nem lesznek gondjai, míg a fickó — ül.

— Ön nagyon jó, Mr. Awk — szepegett Bee — de a felesége vagyok Garrynak és mellette van a helyem.

— A börtönbe nem engedik be mellé — vágta el a vitát Awk — és ha kiszabadul, akkor majd jöjjön ő maga után. Most feküdjön le itt és reggel indulunk. Majd Winboe értesíti az édesanyját a — történetekről.

Beenek nem volt akarata már. Lefeküdt, de nem aludt. Egész éjjel nyitott szemmel nézett a sötétbe; várt. Várta és remélte, hogy Garry mégis eljön. De Garry nem jött — egész bizonyosan elfogták!

A Sylle.

1.

Amikor reggel, Awk az első szobába jött, Bee már ott ült az írógép mellett és valami igen szomorú és nagyon nyakatekert búcsúlevelet írt valakihez. Awk kárörömmel nézte hoszsza-
szasan.

— Most maga titkárnő — mondta Awk — intézze el a várakozókat.

Az Empire-szálló igazgatósága jött deputációba, — a Foreign Office képviselője búcsúztatta Awkot és minden liftes-boy megéljenezte.

Közvetlenül a — most már végleges — elindulás előtt megjött MacLimby is. Mégegyszer bocsánatot kért és elbeszélgetett Awkkal.

Mielőtt távozott, Bee elálta az útját a nagy detektívnek.

— Elfogták Garryt?

MacLimby végignézte a lányt és mérlegelte a kérdést.

— Nem, — mondta — de egészen nyugodt lehet, elfogjuk. Croydonban van, ez biztos. És Croydont körülvettük, olyan, mint egy egérfogó. Semmit sem kockáztatok: nekem *kell* az a fickó! — mondta vérengző mosollyal. Bee felsikoltott.

Nem, igazán oktalanság lett volna még mindig remélni! Ha egyszer behajóznak, Awk meg sem áll Hawayig. Soha többé nem találkozom, — gondolta Bee — azzal a barna mosolygószemű fickóval, akit ma láttam először és mindjárt feleségül mentem hozzá. Sohase fogok hallani róla és nem fogom megtudni, hogy jó útra tért-e?

A hatalmas Packardon Kensington, Winboe, Bee és Awk mentek Dover felé, — itt horgonyozott a hófehér Yacht és itt mentek füstbe Bee utolsó reményei is. A kajütök hosszabb tartózkodásra voltak berendezve és pedig minden elképzelhető

komforttal. Mr. Harden, a kapitány, megfelelő mennyiségű szénét vásároltatott és a gépek már reggel dohogni kezdtek. De Bee nem törődött semmivel: el nem mozdult a nyugati korláttól: a partot nézte. Még mindig remélt. Winboe időnkint megállt az afterboardon és részvételt nézte.

— Én, Sir, — mondta Awknak azután — én azt hiszem, a hölgy jobban érezné magát a dartmoori börtönben, Garryja mellett. Ez nem valami fényes nászút neki.

— Tele vagyok kárörömmel, — felelte Awk — úgy kell nekik.

És Bee szemei, mint kék, szívós horgonyok, még mindig makacsul a part szikláiba kapaszkodtak. Még mindig várta, remélte, hogy Garry Klimb feltűnik a mólón és mint a filmekben, az utolsó pillanatban úszva eléri a hajót.

A valódi horgonyokat felhúzták, a gépek megindultak. A hajó már kis félkört írt le és elfordult a parttól. Bee szeméből kibuggyant a könny. Lement a kajütjébe és végiggondolta az életét, — amiben nem volt köszönet.

2

Amikor Awk reggel feljött a fedélzetre, már Franciaország volt a hátuk mögött. Elhatározta, hogy megvigasztalja Beet. Bee a relingre támaszkodott és Awk meglepetve látta, hogy ő maga áll mellette és átöleli.

A lerázhatatlan.

1.

Garry volt, igen! Kétségtelenül Garry! Itt, a hajón!

— Nem álmodom?! — kérdezte Bee.

Ez éjszaka volt. Bee felment a fedélzetre, mert aludni úgyse tudott. És itt találta Awkot.

— Nézze, Miss, — mondta Awk — felejtse el azt a fickót és fogadja el tőlem ezt...

Hatalmas briliáns ragyogott a kezében, a foglalat ó-arany volt. De Bee csendesen rázta a fejét.

— Én azt a „fickót“ nem tudom elfelejteni.

— Akkor all right, Bee, — mondta a férfi halak — én vagyok, Garry.

Majd látva a lány zavarát, hozzátette:

— A férjed.

— Jaj, — Bee tántorgott — én már igazán nem tudom...

— Bekerítették Croydonba. Nem is lóghattam volna meg, ha nem számítok minden eshetőségre. Még arra is számítottam, hogy MacLimby egyszer helyesen rendelkezik. Este megjelentem MacLimby maszkjában az örszobán és bejelentettem, hogy a keresett Garry Klimbet az óratoronyban lehet elfogni, — odamenekült a vércsék közé. Talán az egész rendőrség felmászott a croydoni toronyba és talán még most is ott ütik egymást a sötétben.

Bee nevetett.

— Én már *egészen* szélhámos lettem, drágám,
— panaszkodott — úgy örülök ennek! De ... mi
lesz most.

— Az attól függ, mit keresel a hajón?

— Awk segíteni akart rajtam. Azt mondta, te
úgyis utánam jössz majd.

— Igen, csak előbb, mint gondolta volna.

— Szeretsz?!

— Nem ok nélkül ültem négy és fél órát a ka-
zán háta mögött. Nem vagy álmos?

— Nem.

A hold sárgán fénylett a fekete kémény mö-
gött. Tündéri éjszaka volt ez a Syllén, de csak a
két potyautas számára.

Éjfélkor arra sétált a kapitány. Először a re-
volveréhez kapott, de aztán közelebb ment. És
nagyot köszönt.

— Jóestét, Mr. Awk.

— Jóestét.

Bee megbökte Garry karját. Garry tudta, hogy
vége a szép időknek.

— Ön a kapitány, ugy-e? — kérdezte. Harden
csodálkozott.

— Mintha nem tudná, Awk úr!

— Én nem vagyok Awk.

— Hanem?! — a kapitány elhülve nézett rá.

— Nem, ha mondom.

— De bocsanatot kérek ... már csak megis-
merem! Ön ...

— Nem vagyok Awk.

— Csak hasonlít hozzá! — magyarázta Bee zavart mosollyal.

— Na de ennyire...!

— Majd megmagyarázza. Ugy-e, Garry, megmagyarázod?!

— Azt hiszem, a legokosabb, ha lejönnek velem a kajütbe. Kezd nekem magas lenni a dolog.

A kapitány előreszegzett revolverrel és előreszegzett állal követte őket. Azután látta, hogy Awk, aki állítólag Garry, egészen szelíd és engedelmes, — zsebetette a revolverét. Sőt, azután hajlandó volt egy pohár konyak mellett meghallgatni Garry Klimb történetét.

Harden kapitány kanadai ember volt s a kanadaiak nagyon szeretik betartani a formásokat.

Harden kijelentette tehát, hogy ő nem hivatalos minőségben nevet, — de akkor aztán nevetett. Szégyelte magát, de muszáj volt nevetnie.

— Különösen az remek, — mondta, — amikor az öreg... brühahahahaha!... amikor a rendőrség elvitte őtet!

— Igen, — vallotta be szerényen Garry — az valóban remek volt. Sajnos azonban, időközben megnősültem és most...

— Bizony, az embert lehűti a család, — bólogatott Harden — észre sem veszed, már csupa bilincs lóg a tagjaidról.

Bee szégyenkezve ült az asztal végén, úgy érezte, mintha minden bajnak ő lenne az oka.

— Lehet, — mondta Harden —, hogy Awk

holnap lecsukhatja magát a szenespincébe; és pedig teljes joggal, Mr. Klimb. Addig igyunk tehát, amíg módunkban van megtenni ezt.

Ittak. Ez volt Bee nászéjszakája...

Harden mégis őrt állított Awk mellé és maga is lefeküdt. Előzőleg megkérte Garryt, hogy ha már nem alkalmazott szigorúbb rendszabályokat, legalább maradjon így, ebben a maszkban, ahogy ő hivatalosan „elfogta” Garryt.

Talán még álmában is a fejét csóválta a kapitány.

Bee lefeküdt és reggel kilenckor ismét fent volt. Garry még mindig Awk maszkjában állt ott. Fel-alá járt a fedélzeten.

Szeretett volna megszabadulni mindattól végre, ami Awkra emlékezteti. Ugy érezte magát a maszkban, mint a gyilkos, akinek mindenhová magával kell cipelni a hullát.

Különben is, minden Awktól függött most. Bee győzött egyelőre: Garry megadta magát. Lehet, hogy Awk kiviszi a partra és átadja a rendőröknek. Sőt, valószínű, hogy ezt fogja tenni.

2.

Awk lent reggelizett, Winboe társaságában.

— Szegény lány, — mondta — nézzük meg, mit csinál. Csengess.

Maga Harden jött be. Vörös volt az arca.

— Mit csinál, Miss Lombard?! — kérdezte Winboe.

— Fent van a fedélzeten, — mondta Harden — miközben fulladozott az igyekezettől, hogy ne nevesse el magát.

— Mi baja van, mi?! — förmedt rá Awk — megőrült?!

— Semmi, Sir.

— Elmehet.

Awk két nap óta nagy változáson ment át. Képtelen volt haragudni, bármiért és bárkire akart is. Ennek az a hír volt az oka, amit Winboe hozott Newyorkból.

— Gyerünk föl, — a szíve tele volt részvéttel Bee iránt. De amint meglátta a lányt és mellette alteregóját, aki annyira megkeserítette az életét Londonban, — elöntötte a düh.

— Mi ez?! — hörögte — maga itt van, he?!

Garry szomorúan nézett rá.

— Ne jöjjön olyan közel, — mondta — nem akarom, hogy a legénység összecséréljen bennünket.

Awk a zsebébe nyúlt.

— Menjen előttem le a kajütömbe.

— Jó.

Garry lement. Awk mögötte.

— Tegye be az ajtót. Üljön le.

Megtörtént.

— Hallja! — Awk a fogait csikorgatta — adja vissza, amit ellopott tőlem!

— Tessék.

Garry engedelmesen lerakott eléje három csekkönyvet és az Anubis-szobrocskát.

— Amúgyis odaadtam volna! — csak ennyit mondott rezignáltan. — Amint bizonyára tudja, megnősültem.

— Halljal! — vicsorgott Awk — menjen ide be, na, a fürdőszobába. Szeretném más formában látni.

— Boldogan! — mondta Garry — igazán nem élvezet a maga arcát hordani; he?! — lyukat szúrt a levegőbe.

Három perc múlva megjelent Garry Klimb: barna, csinos fiatalember.

— Hé, barátom, — mondta Awk, egészen közel hajolva hozzá — hajlandó vagyok magát alkalmazni. Remek fizetés, érdekes munkakör, minden. Csak egy feltételem van.

— Mi az?!

Awk önkívületi állapotban volt már.

— Csak most, egyszer pofonvághassam magát, cserébe mindenért.

Már a tenyere lázban égett. Garry a feleségére gondolt és jövőendő unokáira. Behunyta a szemét, mint egy mártír.

— Tessékl! — suttogetta.

3.

Este nagy vacsora volt. Harden Awk, Garry és Winboe voltak a férfiak, Bee volt az egyetlen nő. Garry felköszöntötte Awkot.

— Majd ha öreg emberek leszünk, — mondta

Garry — akkor egész másképpen fogjuk fel a dolgokat. Akkor irigyelni fogjuk a szelhámosokat, mert még fiatalok. Arra vagyunk majd, hogy bár mi foszthatnók ki őket és ne ők minket. Azonban, ha már szelhámosokról van szó, hát meg kell mondanom, hogy vannak peches szelhámosok is. Az ilyen szelhámosokat csak sajnálni lehet. Ne akarják, hogy magamról beszéljek, de azt se kívánhatják tőlem, hogy hízelegjek Awknak. Mégis az a helyzet, hogy a legvakmerőbb szelhámosnak se kívánom, hogy Awkkal kerüljön össze.

— Uram! — kiáltott Awk kivörösödve — ez a legszemérmertlenebb hízelgés, amit valaha hallottam! Kijelentem önöknek...

De Garry letorkolta.

— Az én szerepem se volt fenéig tejföll! Sikerült önt szimpatikussá tennem az egész világ előtt. De mit kellett szenvednem az ön rigolyái miatt! — Óriási röhögés tört ki ezeker a szavakra. — Azonban, mondom, ha majd öregek leszünk — folytatta Garry — óriási derűltség lesz a családban, ha utánozni fogom Awkot.

Azután Hardent utánozta, amint nevet. A társaság gurult, olyan tökéletes volt a produkció.

— A multat eltöröltük, — mondta Awk — csak egy károsult van; a londoni rendőrségen ül és Mac Limbynek hívják. De, fiatal barátom, érje be a havi hétszáz dollár fizetéssel; és ne akarjon az én maszkomban járkálni Newyork utcáin: mert egész biztos, hogy elrabolják a gangszterek.

Bee egészségre ittak. Azután ismét ittak és elküldték a boldog fiatal párt. De amikor Bee már kívül volt az ajtón, Awk felállt és csillogó szemmel mondta:

— Én nem vagyok emberbarát, öregem. Maga csirkefogó, maga az én nevemben rá akarta venni a feleségemet, hogy váljon el tőlem!

— I... igen.

— És a feleségem, vérig sértve, természetesen bele is ment a válásba!!! Válik!!! Maga miatt.

— I...i...igen.

— Na látja, — szólt Awk, felemelt pohárral, — ezért bocsájtottam meg magának, fiam.

VÉGE.

KAUKÁZUSI KALAND

A címe a *Világvárosi Regények* következő számának. Főhőse egy orosz nagyherceg, aki hadgyakorlat közben, amelyet a török határ mentén tartanak, egy török leányt hurcoltat sátrába, ahol már napok óta dorbézol tisztjeivel. Végőskig fokozódó feszültséggel követi az olvasó a további eseményeket, amelyeket írójuk,

BÜKY GYÖRGY

mesterien épít fel és remek befejezéssel old meg.

155. számú keresztrejtvény

1	2		3	4	5	6	7		8	9
			A	L	A	L		T		↓
10	A	M		10	3	O	D	I	T	
12	L	A	P		13	V	A	D		14
										R
15	A	D		16	M	A	G	A	M	17
										N
19	S	U	G	N	B		21		22	L
										A
23						24	K		25	G
										O
26				27	I	28	L	29	E	T
										O
			31		S	E				
32	H	E		34	H	E	B	E	R	
										N
36	A	N	37	N	A		I		38	L
									39	A
40	L	E	A	L	41		42	B		
43	B	K		44	E	45	L	O		46
										V
47	L	O	G		48	P	A	R		49
										V
50	A	R		51	R	B	O	52		53
54	A				A	B	S			

155. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Solon mondta a máglyán
- Krózusnak, mire kegyelmét
- kapott
2. Forakva: Tegnapelőtt még
- holnapután volt
10. Elkábit
11. Csont — latinul
12. Folyóirat
13. Durva, brutális
14. Svéd pénz
15. Átusult
16. Én
18. Ismeretlen ember névbetűi
19. A segíteni akaró diák a fe-
- lelőnek leckét
21. Trampli
23. Dió — németül
25. Gödön született
26. Az arzén vegyjele
27. Jölesik (étel)
30. = 11. vízszintes
31. Nagyban vázol
32. Kocsis — szó
34. Ezen a nyelven íródott
- Mózes öt könyve
35. I.ám!
36. Nusi
38. Le szokott szakadni —
- mindig a legrosszabbkor
40. Abbahagyja a munkáját
42. Olasz író
43. Ááá
44. Lehajlt, ledob
46. Vázsonyi Lajos monogramja
47. Felakasztották
48. Két darab

49. Megóv

50. Árúért fizetjük
51. Város Franciaországban
53. Menni — angolul

FÜGGŐLEGES:

1. Benne van az első magyar
- nyelvemlékben, a Halotti
- Beszédben
2. Annyá latin változata
3. Egymásutáni betűk az ábécé-
- céhek
4. Gavallér
5. Porcso magyarul
6. Hollandiai város, saját vi-
- lágfhíres
7. L. T.
8. Horzalmos erejű szélvihar
16. Az Operettszínházban adták
17. A vadászkutya őzet
20. Egyforma betűk
22. Katona a fegyverével
24. Elhunyt kultuszminiszter
- becézé neve volt
28. Az ábécé utolsó betűje fo-
- nétikusán
29. Menetek — latinul
33. Zeneanárnál kapható
35. „Ámen!” — tessék ezt
- definálni
37. Sváb tagadószó
39. Arany — franciául
41. Súlyos kór
42. Hordó is van ilyen
45. Testrészt
51. Felkiáltósó
52. Kettősbetű

A 154. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

- Vízszintes: 1. Készületlen, 10. ŐH, 11. Terre, 12. Zeng, 14. Igérem, 16. Engem, 18. Ófalu, 19. Gyerek, 21. Akit, 22. Régen, 24. Oto, 25. L. B., 27. Birál, 29. El, 30. Los, 32. Reden, 34. Ezek, 36. Torino, 38. No jámi 40. Rágás, 41. Átírat, 43. Zeno, 44. Mosat, 46. Rár, 47. Lé, 49. Sztár, 51. S. B., 52. Ásó, 54. Aarau, 56. Szent István
- Függőleges: 1. Közegellenállás, 2. Éleny, 3. Singer, 4. Ut, 5. Lei, 6. Ergo, 7. Tréfa, 8. Lerakó, 9. Nem utolsó sorban, 13. Geréb, 15. Elite, 17. Mezir, 20. Keret, 23. Nádor, 26. Bozót, 28. Leráz, 31. Selim, 33. Niger, 35. Káros, 37. Nánás, 39. Maszat, 42. Tatai, 45. Társ, 48. Esz, 50. Rat, 53. OE., 54. Uv.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő tróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Dlószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozevári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László.

Az utolsó 25 szám a következő

131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A gazdag házasság.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ütem.
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarcban.
134. GOSZTONYI ÁDÁM: Harc az árnyékkal.
135. SZELES IMRE: Gvilkos a villában.
136. NAGY KÁROLY: Az első kaland.
137. LELESZY BÉLA: A repülő halál.
138. GYÖRGY LÁSZLÓ: A westbanki csata.
139. BÜKY GYÖRGY: A vészfék.
140. TERNAY ISTVÁN: Az amerikai lány.
141. ASZLÁNYI KÁROLY: Hét pofon.
142. FORRÓ PÁL: Fizet a mult.
143. GOSZTONYI ÁDÁM: Oklahoma ötlete.
144. LELESZY BÉLA: Ne aludj, Sid!
145. JUHÁSZ LAJOS: Ártatlan vagyok.
146. ASZLÁNYI KÁROLY: Nem félünk a farkastól.
147. BÜKY GYÖRGY: A fakir.
148. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Péntek éjjel.
149. LELESZY BÉLA: Arizona Milly.
150. GOSZTONYI ÁDÁM: 500.000 dollár.
151. TERNAY ISTVÁN: Leszaladt egy csillag.
152. BALINT LÁSZLÓ: Az egyiptomi leány.
153. FORRÓ PÁL: Párbaj a szerelemmel.
154. LELESZY BÉLA: A gyáva cowboy.
155. ASZLÁNYI KÁROLY: A kettévált milliomas.



OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

